

Південна
фондація педагогіки

**«ПЕДАГОГІКА І ПСИХОЛОГІЯ:
НАПРЯМКИ ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ
В УКРАЇНІ ТА СВІТІ»**

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

14–15 квітня 2017 р.
Одеса

**Громадська організація
«Південна фундація педагогіки»**

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ РОБІТ
учасників міжнародної
науково-практичної конференції**

**«ПЕДАГОГІКА І ПСИХОЛОГІЯ:
НАПРЯМКИ ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ
В УКРАЇНІ ТА СВІТІ»**

14–15 квітня 2017 р.

**Одеса
2017**

УДК 37.01+159.9(477+100)(063)

ББК 74+88я43

П 24

- П 24 Педагогіка і психологія: напрямки та тенденції розвитку в Україні та світі: Збірник наукових робіт учасників міжнародної науково-практичної конференції (14–15 квітня 2017 р., м. Одеса). – Одеса: ГО «Південна фундація педагогіки», 2017. – 180 с.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

УДК 37.01+159.9(477+100)(063)

ББК 74+88я43

© Автори статей, 2017
© Південна фундація педагогіки, 2017

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ЗАГАЛЬНА ПСИХОЛОГІЯ ТА ПСИХОЛОГІЯ ОСОБИСТОСТІ

Курносва К. В., Азарова О. К. ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ ДОШКІЛЬНИКА	9
Балджи Є. В. ПСИХОЛОГІЧНА ДІАГНОСТИКА ЛІДЕРСЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ УНІВЕРСИТЕТІВ	12
Курносва К. В., Вітер В. І. ВПЛИВ ІГОР, ПРАЦІ ТА НАВЧАННЯ НА ПСИХІЧНИЙ РОЗВИТОК ДИТИНИ	15
Гришова О. М. ДО ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО САМОВИЗНАЧЕННЯ СТУДЕНТІВ НА ПЕДАГОГІЧНУ ПРОФЕСІЮ	17
Деркач О. Л. ДО ПРОБЛЕМИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ТРИВОЖНОСТІ ОСОБИСТОСТІ	20
Ткаченко Н. В., Дудко А. О. ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ САМООЦІНКИ ТА АФІЛІАЦІЇ В УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ	22
Єременко Л. В. РОЗВИТОК НАУКОВИХ УЯВЛЕНЬ ПРО ПСИХОЛОГІЧНУ ДОПОМОГУ	24
Ильчашенко В. И., Бас К. С. РЕЗУЛЬТАТЫ ИССЛЕДОВАНИЯ	27
Івачевська О. В. ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ КОМУНІКАТИВНОГО ПРОСТОРУ ВРЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИХ КОНФЛІКТІВ	30
Киратун Н. С. ОСОБЛИВОСТІ ФРУСТРАЦІЇ ЯК ПСИХІЧНОГО СТАНУ ОСОБИСТОСТІ	32
Ковшопенко К. А. ТВОРЧЕСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ НА УРОВНЕ ПИКОВЫХ ПЕРЕЖИВАНИЙ И ПЕРЕЖИВАНИЙ БЕЗДНЫ	34
Кравець Г. В. ДО ПРОБЛЕМИ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ОБРАЗИ ОСОБИСТОСТІ	37
Кравчук С. Л. ДО ПРОБЛЕМИ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ЦІННОСТЕЙ ТА НЕКОНСТРУКТИВНИХ ФОРМ ПОВЕДІНКИ МОЛОДІ У ПОЛІТИКО-ПРАВОВІЙ СФЕРІ В УМОВАХ ВОЄННОГО КОНФЛІКТУ	39

Савченко С. А. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ КАТЕГОРІ СВІДОМОСТІ МІ ПСИХОЛОГІЧНОГО ФЕНОМЕНА	41
---	----

Цибуркова В. Ю. ПРОБЛЕМА ТОЧІ РАЙНОСТІ І НАДЗВИЧАЙНА СИТУАЦІЯ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО ХАРАКТЕРУ	43
---	----

Ченурин В. О. ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ОБРАЗУ ПРОФЕСІЇ У СТУДЕНТІВ ТЕХНІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ МЕ УМІОМ КАР'ЄРНОГО ЗРОСТАННЯ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ	46
---	----

СЕКЦІЯ 2. ПСИХОЛОГІЯ УПРАВЛІННЯ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНА ПСИХОЛОГІЯ

Барська П. П. СТРУКТУРА КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦЯ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ.....	49
---	----

СЕКЦІЯ 3. ПЕДАГОГІЧНА ТА КОРЕКЦІЙНА ПСИХОЛОГІЯ

Чернов А. А. ПОВЕДІНКОВИЙ КОМПОНЕНТ СТАВЛЕННЯ ДО МОРАЛЬНИХ НАСТАНОВ У СТРУКТУРІ ОСОБИСТОСТІ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА.....	53
--	----

СЕКЦІЯ 4. ПЕДАГОГІЧНА МАЙСТЕРНІСТЬ ТА ПРОФЕСІЙНИЙ САМОРОЗВИТОК ПЕДАГОГА: ПРОБЛЕМИ Й ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Курносова К. В., Анциферова К. Д. ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З УРАХУВАННЯМ ГЕНДЕРНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ	56
---	----

Кисельова І. І. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОГО ПІДХОДУ В НАВЧАННІ МОНОЛОГІЧНОГО МОВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ НЕФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ВНЗ.....	59
---	----

Александрова А. В., Кісь М. М., Ярославцева М. І. ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ В ПЕДАГОГІЧНОМУ ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ	62
--	----

Литвин О. І. ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ РОБОЧОГО ЧАСУ КЕРІВНИКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ	64
---	----

Лісовий В. А. ФЕНОМЕН ОСОБИСТІСНОГО ТА ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ В СУЧАСНІЙ ПЕДАГОГІЧНІЙ НАУЦІ	67
--	----

Сорока Л. М. ЕКСПРЕСИВНА ЛЕКСИКА ВЧИТЕЛЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ – ЗАПОРУКА ЕМОЦІЙНО СПРИЯТЛИВОГО СЕРЕДОВИЩА НА УРОКАХ	70
--	----

Ткаченко І. В. МОРАЛЬНО-ЕТИЧНЕ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ ТЕХНІЧНОГО ВНЗ.....	72
---	----

Харченко Х. В. ПЕДАГОГІЧНА МАЙСТЕРНІСТЬ ВИХОВАТЕЛЯ.....	75
---	----

СЕКЦІЯ 5. ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ МІЖЕТНІЧНИХ І МІЖКУЛЬТУРНИХ ВІДНОСИН

Ваксман М. В. ОСОБЛИВОСТІ ЕТНІЧНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ СУЧАСНИХ УКРАЇНЦІВ	78
--	----

Клименко А. В., Шапошник А. Н., Куделко В. Э. ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ПРЕПОДАВАНИЯ В МНОГОНАЦИОНАЛЬНОМ ВЫСШЕМ УЧЕБНОМ ЗАВЕДЕНИИ.....	80
--	----

СЕКЦІЯ 6. ЗАГАЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Курносова К. В., Апресян А. А. ВИХОВАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ У СПІЛЬНІЙ ПРОДУКТИВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	83
---	----

Боднар О. С., Сенів З. І. ПІДГОТОВКА ПРЕЗЕНТАЦІЇ У ФОРМАТІ АТЕСТАЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ.....	85
--	----

Боднар Т. І. КОНЦЕПЦІЯ НАВЧАННЯ В ІНКЛЮЗИВНІЙ СИСТЕМІ ОСВІТИ США: БАГАТОРІВНЕВА СИСТЕМА СУПРОВОДУ	89
--	----

Голуб О. В. ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ ОСВІТНЬО-РОЗВИВАЛЬНОГО СЕРЕДОВИЩА В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ.....	92
--	----

Зурик Т. П. ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ЗМІСТ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ ПЕРШОЇ ДЕРЖАВНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЧОЛОВІЧОЇ ГІМНАЗІЇ ЗАХІДНОГО ПОДІЛЛЯ НА ПОЧАТКУ ХХ СТ.....	94
--	----

Курносова К. В., Кобзалова В. О. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ДІТЕЙ У ПЕРІОД АДАПТАЦІЇ ДО ДИТЯЧОГО САДКА.....	96
---	----

Лайко Ю. В. МЕТОДИКА ВИКОРИСТАННЯ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ ДЛЯ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЕВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	99
---	----

У дошкільному віці розвивається усвідомлення дитини себе як хлопчика або дівчинки. Діти часто групуються за статтю у іграх. У сюжетно-рольовій грі хлопчик, наслідує чоловіка – обирає роль шофера, космонавта чи моряка, а дівчинка – лікаря, вихователя чи перукаря. Хлопчики повільніше і тяжче пристосовуються до нової ситуації, ніж дівчатка. Хлопчики звертають більшу увагу на технічні іграшки та ігри, у яких можна реалізувати своє прагнення до перемоги та лідерства. Вони визнають лідерами сильних, сміливих та ініціативних однолітків. Дівчатка, в той самий час, надають перевагу міжособистісним стосункам з веселими, кмітливими та поступливими ровесницями.

Розуміння дитиною своєї статевої належності виникає через пізнавальний інтерес, тоді коли з'являється цікавість до будови власного тіла. Дитина, чує від дорослих: «ти ж дівчинка» або «ти ж хлопчик» та починає переосмислювати це у зв'язку зі своїми статевими особливостями. Дитину найбільше цікавить власне тіло, а саме статеві органи. Також у результаті виховного впливу у неї з'являється почуття сором'язливості чи ніяковості.

Деякі дошкільники не знають фізичних відмінностей людей та не вміють відрізнити статі коли дивляться на оголену натуру. Деякі діти, які вперше побачили оголену ляльку, не відразу звертають увагу на відмінності в їхньому фізичному вигляді. Однак є такі діти, які спокійно сприймають це не соромлячись, а інші – опускають очі.

Культура статевої поведінки є результатом впливу стереотипів у сім'ї та оточенні дитини. Через правильний вплив дорослих у дитини буде формуватися адекватне ставлення до статевих відмінностей та стосунків між чоловіком та жінкою.

Природна допитливість дітей повинна задовольнятися дорослими, які серйозно поставляться до запитань дітей. Також деякі питання діти обговорюють між собою. Вихователь повинен знати думки батьків з питань статевого виховання їхніх дітей та працювати з метою подолання певних упереджень у статевому вихованні.

Отже, гендерне виховання – це засвоєння знань про взаємини статей та формування культури статевої поведінки. Роль дорослого у формуванні основ із статевого виховання дошкільників є дуже важливою. Оскільки від правильності побудови виховного процесу залежить статева самоідентифікація, адекватне ставлення до статевих відмінностей, засвоєння ролей чоловіка чи жінки. Провідне значення при цьому займає сім'я і близьке оточення дитини, які виробляють стереотипи її поведінки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аюсва І. Вихову особистість // Дошкільне виховання. / І. Аюсва – 2002. – № 2. – 157 с.
2. Гураш Л. Гендерне виховання. Дівчатка і хлопчики різні! / Л. Гураш // Дитячий садок (Шк. світ). – 2008. – 152 с.
3. Кубриченко Т. Гендерний розвиток дівчинки / Т. Кубриченко // Дошкільне виховання. – 2011. – 67 с.
4. Назаренко Г. Гендерні аспекти: сучасний вимір / Г. Назаренко. // Психолог. – 2005. – 86 с.
5. Сьоміна А. Особливості гендерного виховання дошкільників різного віку / А. Сьоміна, О. Куксенко, В. Гармаш // Вихователь-методист дошкільного закладу. – 2011. – 218 с.
6. Товкач І. Гендерне виховання дошкільнят / І. Товкач // Дошкільне виховання. – 2012. – 108 с.

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОГО ПІДХОДУ В НАВЧАННІ МОНОЛОГІЧНОГО МОВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ НЕФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ВНЗ

Розвиток комунікативної компетенції є основною метою навчання іноземної мови студентів немовного вузу. Це необхідно майбутньому фахівцю для здійснення міжкультурного спілкування в рамках тієї чи іншої професійної сфери діяльності. **Монолог** являє собою відносно розгорнутий вид мовлення, на основі якого будується окреме висловлювання або послідовність висловлювань [3]. З іншого боку, монолог – це організований вид мовлення, що означає планування та програмування не тільки окремого висловлювання, а й усього повідомлення.

У практиці навчання іноземної мови доводиться стикатися з таким явищем, коли студент не може зробити самостійне повідомлення, що складається з декількох послідовних, пов'язаних між собою фраз. Найчастіше висловлювання їх являють собою дуже стислі відповіді на запитання викладача, або чисто формальне, хронологічне перерахування якихось дій, подій, фактів. Вивченням проблем навчання іншомовної усномовленнєвої діяльності студентів займалися вітчизняні та зарубіжні вчені: О.С. Большакова, І.А. Зимня, V. Benson, B. Coffey, C. Kennedy, A. Waters та ін. Навчання монологічного мовлення – надзвичайно складна справа. Монологічне висловлювання розглядається як компонент процесу спілкування будь-якого рівня – парного, групового, масового. Це означає, що будь-яке монологічне висловлювання є монологічним за своєю природою, але завжди комусь адресоване, навіть якщо цей адресат – та сама людина, яка говорить. Монологічне мовлення має досить велику композиційну складність, вимагає завершеності думки, чіткого дотримання граматичних правил, логіки і послідовності при викладі того, що хоче сказати той, хто говорить.

Необхідно навчити студентів коректно і ефективно формулювати власну точку зору з теми, яка розглядається, погоджуватися або не погоджуватися з чужою думкою, правильно формулювати думки, робити висновки, будувати докази з використанням різних аргументів, тобто уміти логічно й аргументовано оформляти свої думки англійською мовою.

Тісна взаємодія викладача та студентів дозволяє безпосередньо вивчати індивідуальні та психологічні особливості тих, кого ми навчаємо і відповідним чином обирати методи, прийоми та засоби педагогічного впливу з тим, щоб процес навчання став більш ефективним. Індивідуальний підхід необхідно застосовувати не тільки в навчанні студентів, яким англійська мова дається важко, або які мали недостатню англійську підготовку на попередніх етапах навчання. «Сильні» студенти мають також навчальну потребу в особистісному підході. Це зобов'язує педагога будувати навчально-виховний процес на основі урахування головних особистісних якостей – цілеспрямованості особистості, її життєвих планів і ціннісних орієнтирів, спиратися на вікові та індивідуальні особливості студентів.

Під час індивідуальної роботи діагностуються потенційні можливості та найближчі перспективи розвитку студентів. Індивідуальний підхід виражається перш за все у правильному виборі прийомів і форм роботи, що відповідають віковим особливостям студентів (особливості мотивів, мислення, пам'яті, інтересів), які виявляються в розумінні, запам'ятовуванні, засвоєнні матеріалу [2]. Відомо, що студенти – різні: є – більш, є – менш допитливі, здатні, уважні й працьовиті, по-різному засвоюють один і той же матеріал. Одні опановують його швидко, іншим же необхідно більше часу і зусиль. Тому диференційований підхід передбачає різні за складністю завдання для досягнення кінцевих цілей навчання.

Для того, щоб зробити навчання більш ефективним, ми повинні бачити в кожному студенті індивіда з певним набором здібностей до оволодіння іноземної мови, як суб'єкта діяльності процесу набування і спілкування з його вмінням (або невмінням) вчитися і спілкуватися, і, нарешті, що найголовніше, як особистість з усіма притаманними їй соціальними характеристиками [1].

Враховуючи те, що студентські групи нефілологічних спеціальностей мають різний рівень підготовки з англійської мови на попередніх етапах навчання, задачею викладача є підібрати різного роду ситуативні вправи, щоб жоден студент зміг якнайкраще представити свої знання з тієї чи іншої теми і не відчувати дискомфорту в участі у навчальному процесі, а також підвищити рівень своїх знань, вмінь та навичок. Тісна взаємодія викладача та студента дозволяє значно підвищити рівень знань студентів, а з боку викладача, безпосередньо вивчати різноманітні індивідуальні та психологічні особливості кожного студента, виявляючи сильні і слабкі риси особистості і відповідним чином обирати методи, прийоми та засоби педагогічного впливу [4, с.132]. Диференційоване навчання передбачає такі організаційні форми, при яких кожен студент працює на рівні своїх здібностей, долаючи посильну, але достатню відчутну для нього складність.

В цьому контексті слід відзначити деякі основні види труднощів, які перешкоджають успішному оволодінню говорінню англійською мовою:

Психологічний дискомфорт. На відміну від читання, аудіювання та письма, говоріння вимагає більшої розкутості перед аудиторією. Відчуття психологічного дискомфорту в процесі говоріння англійською мовою у студентів пов'язано зі страхом наробити помилку, критичного ставлення оточуючих, втратою свого статусу або просто сором'язливістю перед увагою, яку їх мова може привернути.

Нічого сказати. Це означає відсутність думок з якої-небудь проблеми. Тобто не має сильного стимулюючого мотиву, який спонукає би їх до словесного вираження.

Низький рівень участі. Тільки один учасник спілкування може говорити, щоб бути почутим. інші мають достатньо короткий проміжок часу для індивідуального говоріння. Ця трудність ускладнюється, коли з'являється тенденція превалювання окремих учнів, в той час як інші учні говорять або занадто мало, або взагалі не говорять.

Використання рідної мови. У групах, де учні або говорять однією мовою, виникає тенденція до її використання, тому що вона легше і виникає відчуття неприродності говоріння один з одним на англійській мові, а так само вони менше виділяються серед інших, якщо говорять рідною мовою.

Наведемо деякі приклади вправ, які доречно використовувати при навчанні монологічному мовленню.

1. Вправи на основі прочитаного тексту з осмисленням, розумінням і фіксацією інформації може бути представлений наступними формулюваннями:

– Прочитайте текст, випишіть з нього активні слова і словосполучення;
– Прочитайте текст і виберіть ключові слова для передачі його основного змісту, запишіть їх у вигляді послідовного ряду ланцюжків слів, що відображають тему.

– Прочитайте текст і випишіть слова, які вживаються для узагальнення сказаного або вказують на закінчення, висновки, спираючись на них, складіть речення.

2. Інший тип вправ включає логічне структурування зафіксованої інформації для підготовки програми монологічного висловлювання. При їх виконанні в учнів розвивається вміння синтезувати і узагальнювати витягнуту в результаті читання інформацію.

Приклади формулювань:

– Проаналізуйте виділені основні зафіксовані інформаційні одиниці у вигляді словосполучень і визначте, як вони співвідносяться один з одним, об'єднайте словосполучення в інформаційні блоки і, спираючись на підготовлені блоки структурованої інформації, усно відтворіть дану інформацію.

– Складіть тези, що передають основні думки (основний сенс) тексту, спираючись на тези, викладіть їх своїми словами.

– Розгорніть складені тези (пункти плану), підберіть для цього відповідний змістовний і мовленнєвий матеріал у тексті. Передайте зміст, спираючись на пункти плану.

3. Вправи, направлені на підготовку та презентацію монологічного висловлювання: описи, міркування, розповіді. Студентам пропонується відповісти на запитання за змістом прочитаного з пропозицією висловити свою власну думку з певного аспекту. Далі пропонується ситуації для розгорнутих висловлювань. Приклад: ви – працівник соціальної служби. Сім'я звернулась туди за допомогою. Ваше завдання – дати опис складу сім'ї, житлових умов цієї сім'ї і довести, чи потребує ця сім'я допомоги соціальної служби чи їй треба дати відмову в цьому.

Подібні завдання націлені на створення власного зв'язного висловлювання, самостійного вибору мовних засобів та стилю викладу монологу. Використання індивідуального підходу при навчанні англomовному говорінню є одним із засобів і одним з сильних мотивів створення комунікативної спрямованості на занятті, а також стимулює студентів до оволодіння мовою, оскільки враховує їх інтереси та схильності. Крім того, підвищується мотивація навчальної діяльності і підвищується інтерес до оволодіння мовою.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зимняя И.А. Психологические аспекты обучения говорению на иностранном языке. – М.: Просвещение, 1985 – 160 с.

2. Кулиш Л.Ю. Психолінгвістическіе аспекты восприятия устной иноязычной речи – К.: Вища школа, 1982 – 208 с.

3. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах: Підручник /Кол. авторів під керівн. С. Ю. Ніколаєвої. – К.: Ленвіт, 2002.

4. Пассов Е.И. Основы коммуникативной методики обучения иноязычному общению.- М.: Рус. яз., 1989. – 276).